

"אורות הפרשה" עלון פרשת השבוע כיתה קטנה אבל גדולה!

בס"ד ♦ שבת קודש פרשת מסעי – כח' תמוז תשע"ד ♦ עלון 108

הוצאת אור כוונת

נא לוודא שלבנכם יש את כל ספרי
הלימוד הנצרכים.

העלון יצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שנפלו על קידוש השם הי"ד

הרצי"ה קוק - מדבריו לפרשת מטות מסעי

ספר בראשית הוא הקדמה של תורה.

הספרים שמות-ויקרא הם שני חלקים של ענין אחד שלם – עניין עם ישראל: בתחילה יציאת מצרים, אחר כך מתן תורה – כאשר קודם הכלל המופיע בפרשת יתרו בעשרת הדברות, ואחר כך פרטי תורה המופיעים בפרשת משפטים, ובסוף "ושכנתי בתוכם" בפרשת תרומה. [...] ספר במדבר הוא חלק מיוחד שעניינו הליכת ד' איתנו במדבר והנחיית ד' אותנו בדרך. [...] ד' לא עוזב אותנו, הוא מאיר דרכנו גם בבית וגם בדרך. [...]

עכשיו אנו מסיימים את ספר במדבר. עיקר התורה הוא הציבור, הציבוריות, כלל ישראל. התורה ניתנה לעם, "אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו". מוסר התורה הוא מוסר הציבור. התורה אינה דווקא הדרכה ליחידים, אלא לכלל ישראל עד ענייני המלכות. "משנה תורה" לרמב"ם מסתיים בהלכות מלכים. הזוג "שמות-ויקרא" מסתיים במוסר היחיד שבסוף פרשת בחוקותי: "איש כי יפלא נדר..." לכאורה ניגוד! וכן ספר במדבר מסתיים בעניינים פרטיים, בפרשת נדרים ב"מטות". אלא שאחרי הבריורים הכלל-ישראליים, יש מקום להדרכות פרטיות שמצטרפות ונספחות בסוף. הכל הוא תורה מן השמיים. הכלל הגדול הוא תורה מן השמיים. הכלל הגדול משתכלל בפרטי הפרטים. [...] אנו נפרדים מן המדבר, ולקראת מה? לקראת הכניסה לארץ, לסדר החיים הנורמליים שלנו. כשיצאנו ממצרים, בשליחות האלוהית של משה רבנו, היתה בידינו מסורת מאבותינו מאברהם אבינו: "ידע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם, ועבדום ועינו אותם ארבע מאות שנה [...] ודור רביעי ישובו הנה". יש תכנית אלוהית מסודרת מראש מקדם. ישראל ידעו שהם צריכים להכנס לארץ. "וכרות עמו הברית לתת את ארץ הכנעני..."

אבל הכניסה לארץ אינה כל כך פשוטה [...] יש הכרח להתכונן להתנגשויות מלחמתיות. [...] צריך להבין שכל הפגישות הללו, ובמיוחד ההתנגשות הרוחנית העמוקה והחריפה ביותר עם בלק ובלעם, כולן שייכות לסדר ההכנה לכניסה לארץ. מתוך כל אלה אנחנו הולכים ונגמלים מן המדבר. פרשת "חוקת" אף היא עניינה היטהרות מיוחדת לקראת החיים הבריאים והנורמליים שלנו, לקראת כניסתנו לארץ.

(מתוך: שיחות הרב צבי יהודה – במדבר. בעריכת הרב שלמה אבינר. ירושלים תשס"ב. עמ' 391-394.)

למשפחת כיתה י/3 שלוחה ברכת שבת שלום

יו"ל ע"י כיתה י/3 ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט תשע"ג כל הזכויות שמורות

סיפר הש"ב הירושלמי הוותיק, הרב שמואל לרנר פפרמן ז"ל, איש שערי חסד:
כשעלה הרב אהרן הכהן ארצה, תחילה היה גר בירושלים, והספקתי אז להתיידד איתו.
והנה הוא בא ומודיע לי שהוא עוקר דירתו לתל אביב.

שאלתיו: עקירה זו על שום מה?

והלא ירושלים מקודשת מכל ארץ ישראל?

השיב ר' אהרן ואמר לי:

בזה הנני מקיים הוראת חותני ה'חפץ חיים'.

והוסיף – לפני עלייתי ארצה אמר לי חותני:

"הלא אני יודע מכל המתחולל שם... אכן אני מכיר אותו (את הראי"ה) מימי היותו אצלנו, וגם ידעתי כי בזמן לימודו בוולוז'ין, כשנמצא בישיבה בחור שהתחיל להחמיץ, היה הרבי ר' הערש לייב (הגאון הנצי"ב) שולח אותו אליו, שהוא יתקן אותו.

לומר שבעלותו ארצה נשתנה מכמות שהיה, זאת אינני מאמין.

ולכן איעצך – כל מקום שתשמע דיבורים עליו, ברח ממנו!" [עמ' 53].

משנת - הראי"ה זצ"ל

"וְאִם בְּשִׁנְאָה יִהְיֶה נֶפְשׁוֹ אוֹ הַשְּׁלִיךְ עָלָיו בְּצַדִּיקָה וְיָמַת"

יסוד הכעס בא מצד חסרון היצירה הרוחנית.

קיבוץ כוחות רוחניים, העומדים לצאת אל הפועל בציור ובתפארת מובלטים, דוחקים את הנשמה ומצערים אותה בקיצפון פנימי.

כל מלחמות גויים, וכל רצח ושוך שבבני אדם, עד כל רוגז שבבעלי חיים, מארס הנחש עד עקיצת קטן

שברמשים, בכוונה של היזק, בא מצד הכעס הכללי האצור בעולם, שמצד עיצור כוח היצירה.

וכל מה שהיצירה הרוחנית מתרחבת, כל מה שהפלגים של הדעה הרחבה מסתעפים בעוז מרוצתם, כל מה

שהתורה תתגדל ותתאדר, השלום מתרבה בעולם, "אז יחזק במעוזי יעשה שלום לי, שלום יעשה לי"

[הראי"ה קוק, 'שמונה קבצים' קובץ ח' פסקה רנא].

העלון יוצא לעילוי נשמת בחורי הישיבה שנרצחו ערב ר"ח אדר ב' תשס"ח הי"ד